

Ajatuksia Paavalin kirjeistä

1.KOR.3:1-23

Paavali käsittelee kolmannessa luvussa hyvin tärkeää ja oleellista piirrettä uskovaisuuteen nähden, nimittäin kasvua ja sen eri vaiheissa olemista. Hiljattain uskoon tullut tarvitsee oikeanlaista ravintoa, kasvaakseen ja päästäkseen sitten ajallaan "täyteen miehuuteen" Jumalansa tuntemisessa.

1-2. "Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niin kuin hengellisille, vaan niin kuin lihallsille, niin kuin pienille lapsille Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä."

Mitä Paavali tarkoitti *maidolla*, jota hän juotti uskossaan vielä lapsia oleville? Se tarkoittaa uskon opin alkeita, mihin kaikki perustuu ja miten ollaan yhteydessä Jumalaan. Paavali opetti seurakuntaa kädestä pitäen, miten taivaastiellä kuljetaan. Uskoon tulleella ihmisellä on yhä edelleen *turmeltunut ruumis*, jota Paavali kutsuu sanalla liha ja sen mieli. Yhä edelleen saatamme nähdä seuraavan jakeen piirteitä seurakunnissamme uskovaisuudestamme huolimatta:

3. "olettehan vielä lihallsia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallsia ja vaella ihmisten tavoin?"

Ihmiselle on hyvin luontaista ja ominaista kilpailla paremmuudesta ja siinä toiset asettuvat kuka kenenkin puolelle. Näin kävi alkuseurakunnankin keskellä ja Paavali moittiikin tätä piirrettä rajusti:

4. "Toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", ettekö silloin ole niin kuin ihmiset ainakin?"

Jumalan antamalla viisaudella ja rohkeudella Paavali teroittaa selkeästi, mikä on kunkin asian todellinen arvo:

5. "Mikä Apollos sitten on? Ja mikä Paavali on? Palvelijoita, joiden kautta te olette tulleet uskoviksi, palvelijoita sen kykyensä mukaan, minkä Herra on heille kullekin antanut."

Katsopa, miten nöyrä Paavali oli. Hän olisi voinut ottaa kunniaa perustamistaan seurakunnistaan ja tehdystä valtavasta palveluksesta evankeliumin leviämiseksi, mutta hän ei tehnyt niin. Hän oli oppinut tietämään, minkä arvoisia tekomme ovat Jumalan suunnitelmien ja Hänen tekojensa rinnalla.

6-7. "Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala on antanut kasvun. Niin ei siis istuttaja ole mitään, eikä kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa."

Tämän ajatuksen - varsinkin Herran palvelijoiden - on syytä pitää mielessä. Se poistaa maailmannielisen kilpailuhenkisyyden ja antaa jokaiselle mahdollisuuden toteuttaa Sanan kehotusta kilpailla toinen toisensa kunnioittamisessa ja toisen parempana pitämisessä:

"Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpaillaa keskenänne." Room.12:10

Paavali antaa kuitenkin ymmärtää, ettei työntekijä jää palkkaansa vaille. Lopulta kaikkien teot punnitaan ja katsotaanpa lopuksi sitäkin, mistä syystä ja motivaatiosta ihminen on toiminut.

8. "Mutta istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin saava oman palkkansa oman työnsä mukaan."

Asemastamme Jumalan edessä kertoo se, kuinka Paavali kuvaa seurakuntaa viljelysmaaksi ja Jumalan rakennukseksi. Juuri tässä on yksi syy, miksi **emme saisi puhua halventavaan sävyyn seurakunnasta**. Se on **Jumalan** rakennus, Hänen **suunnitelmansa** tätä aikaa varten ja se on myös rakennelma Jumalan nimen asuinsijaksi maanpäällä.

9-10. Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa, olette Jumalan rakennus. Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa.

Jeesus on seurakunnan pää ja perustus. Siksi seurakunta on säilynyt kaikesta vainoista ja koettelemuksista huolimatta. Tullessasi seurakunnan keskelle, muista, että tulet silloin Jeesuksen Kristuksen suunnitelman sisäpuolelle ja Hänen ihmeelliseen läsnäoloonsa.

11. "Sillä muuta perustusta eiukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus."

Seurakunta rakentuu monista elementeistä. Ulkoiset puitteet saattavat olla merkinä niin jumalattomille, kuin uskoville - paikasta, jossa palvotaan Herran pyhää nimeä. Seurakunnalla on myös hengellinen rakenne, joka perustuu ennen kaikkea Jeesuksen läsnäoloon lupauksensa kautta. (Matt.18:20) Vaikka kysymys on yhteen kokoontuvista ihmisistä, on heitä yhdistävä tekijä vieläkin tärkeämpi ja oleellinen asia. Tullessasi seurakunnan keskelle, **olet yksi rakentajista**. Mieti, **mitä tuot** mukanasi - asentein, ilmein, sanoin ja teoin. Tästä pyhyysarvosta Paavali jatkaa seuraavasti:

12-15. "Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kulusta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tullessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikään kuin tulen läpi."

Lisäksi Paavali tuo ajatusta vieläkin henkilökohtaisemmalle tasolle. Hän muistuttaa, mitä ominaisuutta seurakuntalaisen tulisi erityisesti kantaa ja varjella sisimmässään.

16-17. "Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette."

Palakoon *alttareillamme* Pyhä Tuli - sen sijaan, että alentuisimme juorupuheisiin, arvosteluihin, pahanpuhumisiin ja kiinnittämään katseemme vain inhimillisiin piirteisiin. Tehtävämme on täyttyvä Pyhällä Hengellä ja antaa Hänen ihmeellisen Henkensä johtaa joka askeltamme!

Usein myös keskellämme tapahtuu se, että inhimilliset valinnat ja päätökset saavat liikaa sijaa seurakunnissa. Unohdamme, mikä on Jumalan tahto pyhydessä ja kunniassa - Jeesuksessa Kristuksessa. Saatamme asettaa virkoihin ja tehtäviin inhimillisesti viisaita ja oppineita henkilöitä, tajua-matta, kuinka paljon tärkeämpää olisi asettaa tehtäviin niitä, jotka ovat täynnä Pyhää Henkeä. Siksi Paavali jatkaa opetustaan, että tulkoon tämä inhimillisesti viisas tyhmäksi, että oppisi tuntemaan Jumalan viisauden.

18-20. "Älköön kukaan pettäkö itseään. Jos joku teidän joukossanne luulee olevansa viisas tässä maailmassa, tulkoon hän tyhmäksi, että hänestä tulisi viisas. Sillä tämän maailman viisaus on hullutus Ju-

malan silmissä. Sillä kirjoitettu on: "Hän vangitsee viisaat heidän viekkauteensa"; ja vielä: "Herra tuntee viisasten ajatukset, hän tietää ne turhiksi."

On siis miltei pöyristyttävää kehuskella inhimillisesti viisaista ihmisistä seurakunnan keskellä. Heidän arvonsa Jumalan edessä on tyhjääkin tyhjempää. On nähtävä, että Jumalalta tulee viisaus ja myös ne, jotka Hengen johtamina evankeliumia opettavat. Siksi puolueellisuus- ja paremmuusajattelutapa ei sovi seurakuntaan. Muistammehan Jeesuksen omatkin valinnat opetuslapsiksi - ja sen, miten Hän valitsi *kompuroivan, kiroilevan, miekalla hosuvan kieltäjän* - Pietarin alkuseurakunnan johtajaksi!

21-23. "Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä; sillä kaikki on teidän, teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan."

Tämä kokonaisvaltainen jumalinen ajattelutapa ilahduttaa suuresti minua. Miten Jumalan antamalla viisaudella ja taidokkuudella Paavali opettikaan seurakuntia kiinnittämään katseensa Kristukseen - ja asettamaan Hänet perustukseksi ja kulmakiveksi - meidän rakentuaksemme aina tulle pyhälle perustukselle.

